

π. Σπυρίδων Βασιλάκος: «Όποιος θέλει δεν πεθαίνει...»

/ [Ενορίες](#)

Ομιλία με θέμα «Όποιος θέλει δεν πεθαίνει...» (Άγιος Παναγής Μπασιάς), πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία», στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 2 Οκτωβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Ο τίτλος της ομιλίας προέρχεται από μία φράση του αγίου Παναγή Μπασιά, στη ζωή του οποίου ήταν αφιερωμένος ο λόγος του π. Σπυρίδωνα, προκειμένου να καταδειχθεί τελικά ποιος είναι εκείνος που δεν πεθαίνει. Γιατί τη νίκη του θανάτου τη συναντούμε στη ζωή εκείνων οι οποίοι ζυμώθηκαν, έγιναν ένα και κοινωνήσαν τη ζωή και την ανάσταση που είναι ο Χριστός.

«Ο άγιος γεννήθηκε το 1801 στο Ληξούρι της Κεφαλλονιάς σε δύσκολη εποχή, όπου τα Επτάνησα είχαν μία «πολιτισμένη» σκλαβιά, εκείνη των Ενετών που θεωρούνταν πολιτισμένοι αλλά ήρθαν για να επιβάλλουν και να επιβληθούν, να ξεριζώσουν και να φυτεύσουν τα φυτά της αρεσκείας τους. Δήθεν πολιτισμένοι τύραννοι που επέβαλλαν σε όσους επαναστατούσαν φρικτά βασανιστήρια, εξορίες, φυλακίσεις.»

Ο άγιος στα νεανικά του χρόνια ήταν ένα παιδί – θαύμα, πανεπιστήμονας, και για την περιοχή του και για την εποχή του. Κι ενώ οι δρόμοι άνοιξαν για εκείνον, εντούτοις δεν ανήκε σε αυτούς που ρωτούν τι μπορεί να τους προσφέρει η πατρίδα, αλλά πάντοτε κοιτούν τι μπορούν να προσφέρουν στην πατρίδα.

Από νέος είχε την εσωτερική ισορροπία και την σταθερότητα να μένει στον τόπο του, όσοι δρόμοι κι αν ανοιχθούν, όσοι έπαινοι κι αν ειπωθούν, όσες θέσεις και θρόνοι κι αν φανούν. Δεν είχε απλά πολλές γνώσεις, αλλά, όπως επεσήμανε ο π. Σπυρίδων, είχε καρδιά καθαρή, συνείδηση ταπεινή και βίο άγιο. Και αυτό κάνει το νου οξύτερο, τη μνήμη ρωμαλέα και τη φαντασία δημιουργική.

Όταν ήταν νέο παιδί, κοιμήθηκε ο πατέρας του και δεν τρόμαξε μπροστά στην ευθύνη να αναλάβει την μητέρα και την αδερφή του, γιατί πριν αναλάβει αυτόν τον σταυρό έχει σηκώσει τον σταυρό του Χριστού. Έχει την λογική του σταυρού η οποία δεν κολλάει πουθενά και δεν την απογοητεύει τίποτα.

Διορίστηκε γραμματοδιδάσκαλος, που ήταν μεγάλη θέση σε έναν τόπο που λίγοι γνώριζαν γράμματα και παραιτείται αμέσως. Πηγαίνει από σπίτι σε σπίτι για να μάθει στα παιδιά ελληνική γλώσσα, ελληνική ιστορία, ελληνική παράδοση, ορθόδοξη πίστη.

«Βλέπουμε έναν άνθρωπο πραγματικό επαναστάτη, που αγαπά τον τόπο του, που λατρεύει τον Θεό του κι έχει την διάθεση της προσφοράς και της διακονίας, που δεν τον φοβίζει και δεν τον σταματά τίποτα. Δίνει έναν μεγάλο αγώνα, αφήνει τα πάντα και δεν θέλει να εξαρτάται από εκείνους που προσπαθούν να αλλοιώσουν τον άνθρωπο.»

Αφού κάνει τον αγώνα του και προσπαθεί να σπείρει την αλήθεια την θεολογική, την ιστορική και την παράδοση, φεύγει και μπαίνει μέσα στον αγώνα της ασκήσεως. Και γι' αυτό πηγαίνει σε ένα νησάκι με ένα εκκλησάκι της Παναγίας των Βλαχερνών, να ασκηθεί.

Η προσευχή για τον άγιο Παναγή, όπως τόνισε ο π. Σπυρίδων, ήταν αδιάλειπτη μνήμη του Θεού, να σκέπτεται, να ζει και να αναπνέει διαρκώς τον Θεό. Να πλησιάζει και να επιστρέφει στο κέντρο της ζωής που είναι ο Θεός. Μέσα από την προσευχή προσπαθεί να αποκτήσει τις σχέσεις που έχασε, να πλησιάσει την πηγή της ζωής του. Και γι' αυτό έλεγε συνέχεια «όποιος θέλει δεν πεθαίνει».

«Όταν ο άνθρωπος χάσει την σχέση με τον Θεό, χάνονται όλες οι άλλες σχέσεις. Χάνει την αληθινή σχέση με τον αληθινό εαυτό του. Όταν αποκτήσει προσευχητικά, παρακλητικά, σχέση με τον Θεό τότε θα αρχίσει να αποκτά αληθινές σχέσεις με τον εαυτό του. Και αφού το καταφέρει αυτό, μέσα από τον Θεό θα μπορέσει να δει και τον άλλο άνθρωπο.»

Ένα άλλο γεγονός που βλέπουμε στην ζωή του είναι η εγκράτεια, η σωφροσύνη. Και η εγκράτεια δεν είναι στέρηση ούτε εξουθένωση, είναι εξέλιξη, επέκταση. Είναι η δυνατότητα να μην βλέπει ο άνθρωπος τον άλλον μέσα από το πάθος του,

την εμπάθεια του και ως εκμεταλλεύσιμο υλικό. Και ο άγιος εξελίχθηκε, ανοίχτηκε, επεκτάθηκε, ανυψώθηκε.

Χειροτονήθηκε Ιερέας, ταπεινός, προσπάθησε να μην επέμβει ποτέ στο έργο άλλου Ιερέα. Έμοιαζε, όπως είπε χαρακτηριστικά ο π. Σπυρίδων, σαν μία γέφυρα, από την Αγία Τράπεζα στην Ωραία Πύλη και από την Ωραία Πύλη στην Αγία Τράπεζα, δηλαδή από τον Χριστό στον άνθρωπο και από τον άνθρωπο στον Χριστό.

Μέσα σε αυτήν τη διαδρομή και την ταπεινά άσκηση αποκτά χαρίσματα από τον Θεό. Άνοιγε το στόμα του αλλά δεν μίλαγε ο ίδιος αλλά ο Χριστός. Γιατί ο λόγος του ήταν ιδιαίτερα αποκαλυπτικός και βαθιά θεραπευτικός. Και να σκεφτούμε, παρατήρησε ο π. Σπυρίδων λίγο πριν ολοκληρώσει την ομιλία του, πόσο ελεύθερος και καθαρός ήταν, για να περάσει η φωνή του Θεού χωρίς να την αλλοιώσει το οποιοδήποτε ανθρώπινο στοιχείο και να φτάσει στον άλλο άνθρωπο.

«Ο άγιος δεν ήταν εκείνος που διαφήμιζε την εικόνα του, την αρετή του, την προσευχή του, ήταν εκείνος που τα έκρυβε. Στις 7 Ιουνίου 1888, αυτός ο πνευματικός επαναστάτης, ο αληθινός ασκητής, ο σοφός σαλός, ο λάτρης του Χριστού, ο παρηγορητής των ανθρώπων, γίνεται πολίτης της βασιλείας των ουρανών.

Από την οσιακή του κοίμηση κι όσο υπάρχει άνθρωπος, θα είναι πάντοτε παρών να δείχνει, να αποκαλύπτει, να καθοδηγεί, να θεραπεύει και κυρίως να διδάσκει ότι είναι προτιμότερη η σαλότητα του Χριστού, η οποία είναι ζωή για τον άνθρωπο, παρά η φαινομενική εξυπνάδα που είναι θάνατος για τον άνθρωπο.»